

Chương 9

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đứng trước Mẫn Gia trên tay cầm hộp quà thì cô vẫn không thể bình tĩnh nổi, ngược lại Lục Thiếu Phàm lại nắm tay cô, bộ dạng không hề sợ hãi khiến cho tâm trạng rối loạn của cô bình tĩnh lại.

Nên đến cũng phải đến, trốn tránh cũng không phải cách giải quyết!

Mẫn Nhu siết chặt đôi bàn tay đang nắm vào nhau, ngẩng đầu ưỡn ngực tựa như nghĩa sĩ sắp ra pháp trường, kéo Lục Thiếu Phàm ấn chuông cửa.

Người mở cửa là dì Lý, vừa gặp Mẫn Nhu liền kinh hỉ kêu lên: “Nhị tiểu thư!”

Chưa kịp nói gì nhiều, ánh mắt dì Lý đã bị Lục Thiếu Phàm đứng kế bên Mẫn Nhu hấp dẫn.

Cả người mặc bộ đồ tây chần chu màu đen, áo sơ mi trắng cổ ý ăn mặc chải chuốt để làm tăng thêm nét cao quý của anh, giống như vương tử bước ra từ lâu đài thanh tao lại quyến rũ, cô làm bạn gái anh cũng âm thầm đặc ý.

Cô ôm chặt lấy tay Lục Thiếu Phàm, thân thiết tựa vào người anh, mỉm cười triu mến nhìn dì Lý vẫn đang chằm hỏi. “Dì Lý, con về rồi đây!”

Dì Lý bừng tỉnh, ngượng ngùng mỉm cười gật đầu, ánh mắt hâm mộ nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu thật lâu không rời, trong lòng ca tụng: cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng đôi với nhị tiểu thư!

“Nhị tiểu thư, vị thiếu gia này là...”

Trước vẻ mặt mơ hồ của dì Lý, Mẫn Nhu thẹn thùng khẽ cong cánh môi liếc nhìn Lục Thiếu Phàm, anh cũng chỉ cúi đầu dụi dàng nhìn cô, tựa như người chồng yêu quý vợ mình, đôi mắt đầy sự triu mến thâm tình.

Mẫn Nhu kéo tay trái Lục Thiếu Phàm mười ngón tay đan chặt vào nhau, thản nhiên đưa lên trước mặt dì Lý.

“Anh ấy gọi là Lục Thiếu Phàm, dì Lý.”

Một Lục Thiếu Phàm cao quý không chỉ mang đến cho cô hạnh phúc mà còn thỏa mãn hư vinh của mọi phụ nữ. Các từ nổi bật phi phàm, phong tư trác tuyệt⁽¹⁾ cũng không thể hình dung hết Lục Thiếu Phàm, một người đàn ông thanh phong lãnh nguyệt.

Mẫn Nhu kéo Lục Thiếu Phàm thay chiếc dép lê đi vào biệt thự. Hôm qua, cô đã gọi điện báo cho Mẫn Chí Hải, nhớ tới giọng nói lúc đó của ông Mẫn Nhu có chút bất lực.

“Đối tượng kết hôn? Tiểu Nhu, cha biết chuyện giữa con và Tiểu Tiệp, là do cha làm chưa tốt nhưng cha luôn hy vọng cuộc sống sau này của con sẽ trôi qua tốt đẹp, không phải tùy tiện tìm lấy ai đó rồi kết hôn.”

Mẫn Chí Hải không biết đối tượng kết hôn của cô là Lục Thiếu Phàm, giống như ông ấy chưa từng biết chuyện cô yêu Kỷ Mạch Hằng, không thiếu lần ông đứng về phía Mẫn Tiệp vậy lần này thì sao? Có ủng hộ cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm.

“Lo lắng sao?”

Lục Thiếu Phàm giống như nhìn thấu tâm trạng ẩn sau mắt cô, giọng nói ân cần thăm hỏi, tay không xách hộp quà, nâng tay cô từ từ bước qua cửa, vòng qua khúc quanh đi tới phòng khách.

Mẫn Nhu nhìn Lục Thiếu Phàm, nhìn anh cười thản nhiên một tiếng: “Không có, chỉ là không quen.”

Không quen với nơi gọi là “nhà”, không quen hít thở luồng không khí ở đây, cũng không quen với người nơi này.

Lục Thiếu Phàm cũng không hỏi nhiều, thoáng suy nghĩ gì đó liếc nhìn căn biệt thự cao sang, nắm tay cô đi tới phòng khách.

Mẫn Chí Hải đang ngồi trên ghế salon xem báo, còn Hồng Lam đang ăn trái cây, hai người vừa nghe tiếng chuông cửa thì đều quay đầu nhìn nhưng tâm trạng lại khác xa nhau.

Mẫn Chí Hải cảm thấy tò mò và cũng oán giận người con trai mà con gái mình đã đồng ý giao phó cả đời, nhưng trên tất cả, ông rất mong đợi người con rể tương lai và con gái mình về nhà.

Còn Hồng Lam vừa biết tối nay Mẫn Nhu mang theo đối tượng kết hôn về nhà trong lòng cảm thấy háo hức, rời khỏi Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Nhu khó khăn thế nào bà đã nhìn rất rõ, đã thất bại như thế, cô còn có thể tìm được người đàn ông tốt sao! Dù là đàn ông trong giới giải trí hay thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng thì Mẫn Nhu nhất định cả đời không được hạnh phúc.

Nhưng khi Mẫn Nhu bị một người đàn ông nắm tay bước tới đứng trước mặt thì sắc mặt hai người liền biến sắc.

Về mặt hả hê khi nhìn thấy người khác gặp khó khăn của Hồng Lam cũng biến mất, khi nhìn thấy Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm nắm chặt tay nhau và cả chiếc nhẫn cưới rực rỡ, sắc mặt bà liền sa sầm như chuẩn bị bão tới.

“Tôi mệt rồi, lên lầu trước đây.”

Hồng Lam lạnh lùng liếc nhìn Mẫn Nhu, môi đỏ mọng mím chặt không để ý Mẫn Chí Hải có nghe lời bà nói hay không, hàng lông mày nhăn lại, cây tăm trong tay cũng biến mất, đứng dậy đi về phía cầu thang.

Mẫn Nhu cũng chỉ nhìn sơ qua Hồng Lam, để hộp quà đặt sang bên kéo Lục Thiếu Phàm đến trước mặt Mẫn Chí Hải, lễ phép kêu: “Cha.”

Bàn tay lật tờ báo khẽ khựng lại, ánh mắt suy nghĩ sâu xa của Mẫn Chí Hải nhìn Mẫn Nhu rồi dừng lại trên người Lục Thiếu Phàm, thỉnh thoảng nhăn đầu lông mày như đang suy nghĩ gì đó.

“Cha.”

Khi giọng nói ôn nhuận như ngọc của Lục Thiếu Phàm cất lên trong căn phòng khách không chỉ có Mẫn Nhu sững sốt mà cả Mẫn Chí Hải cũng kinh ngạc, vội ho một tiếng, lật tờ báo, che giấu đi nỗi sợ hãi Lục Thiếu Phàm gây ra cho ông.

“Xột xoạt”, tiếng tờ báo bị lật một cách vội vàng, Mẫn Chí Hải cũng không hề đáp lại tiếng “cha”, đối với sự kết hợp của Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm thái độ của ông cũng không rõ ràng.

Mẫn Nhu có chút lúng túng, giật nhẹ ống tay áo Lục Thiếu Phàm, anh lại tỏ vẻ như không có chuyện gì chỉ cười nhạt, đôi môi đỏ mọng tron bóng đầy vẻ thất vọng, bàn tay tính rút về lại bị Lục Thiếu Phàm giữ lại, sau đó ngồi xuống trên ghế salon.

Dù sao cha cũng là nhất, Mẫn Nhu liền làm nũng giữ lấy cánh tay cầm tờ báo của Mẫn Chí Hải, cô mỉm cười đoạt lấy tờ báo nói: “Cha, cha đang coi gì vậy? Là quản lý khách sạn sao?”

Nhìn Mẫn Nhu ngây thơ lật lật tờ báo, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực động lòng người, nụ cười thuần khiết khiến vẻ mặt sa sầm của Mẫn Chí Hải giãn ra trong chốc lát. Ông khẽ thở dài, cầm lấy tờ báo từ trong tay Mẫn Nhu, hiền từ nói: “Con từ nước ngoài về khi nào? Sao không gọi điện báo cho cha một tiếng?”

Mẫn Nhu cũng nhận ra giọng nói của Mẫn Chí Hải trở nên ôn hòa, không hề nguội lạnh như lúc bắt đầu, liền dịu dàng mỉm cười, nghiêng người kéo tay Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn sang anh, sung sướng cười nói với Mẫn Chí Hải: “Hai ngày trước, Lục Thiếu Phàm có sang Hollywood chăm sóc con, vì vậy cha không cần phải lo đâu.”

Mẫn Chí Hải có chút suy nghĩ xấu nhìn về Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy ánh mắt anh rất tự nhiên, khéo môi tạo độ cong nhỏ, lúc nào cũng cúi đầu nhìn về phía con gái ông, đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng lại đầy dịu dàng.

Sau đó ông nhìn sang đứa con gái đang ngồi bên cạnh, vẻ chán chường cô đơn của nửa tháng trước đã biến mất, ông nhìn lại đôi mắt Lục Thiếu Phàm, dịu dàng nhưng có chút nhút nhát, nhưng tất cả đều không qua khỏi ánh mắt tinh nhuệ của người làm kinh doanh như ông.

Trước kia ông cũng muốn tác hợp Mẫn Tiệp và Lục Thiếu Phàm, kết quả như giỗ trúc mức nước, công dã tràng. Do cuộc hôn nhân giữa Mẫn Tiệp và Lục gia không thành nên mối quan hệ của hai nhà cũng xuống dốc không phanh, ngay cả quan hệ chi giao cũng không có.

Hiện nay, Lục gia và Mẫn gia lại tạo dựng quan hệ, trưởng nam Lục gia coi trọng con gái nhà mình, một người đàn ông ngay cả cam nguyện bước vào Mẫn

gia cũng chưa từng lại vì một đứa con gái cam nguyện ăn nói khép nép đứng trước mặt ông, Mẫn Chí Hải cũng không nói ra được sự do dự và nỗi cảm thán.

Nếu đồng ý hôn sự của hai đứa, thì mối quan hệ giữa hai đứa con gái và hai người con rể sẽ loạn lên cũng đủ khiến ông đau đầu cả ngày, chứ đừng nói là cả đời.

Mẫn Nhu len lén liếc nhìn Mẫn Chí Hải, thấy ông trầm tư cau mày, quan sát Lục Thiếu Phàm về mặt thiên biến vạn hóa có nghi ngờ có do dự, nhưng không thấy vẻ vui mừng khi gặp con rể.

Chẳng lẽ, Mẫn gia cũng cùng thái độ với Lục gia, không chịu chấp nhận Lục Thiếu Phàm làm con rể?

Bàn tay Mẫn Nhu đặt trên ghế nhẹ nhàng nắm thành quyền, liếc nhìn về mặt vân đạm phong khinh⁽²⁾ của Lục Thiếu Phàm, cô tính mở miệng nói gì đó với Mẫn Chí Hải thì ông lại nói trước tiên, chỉ vào ghế salon đối diện nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Thiếu Phàm, không cần đứng, ngồi đi.”

Mẫn Nhu cũng hiểu, tiếng ngồi đi này đại biểu cho cái gì, nỗi lo trong lòng rơi xuống đất an tâm nhìn Lục Thiếu Phàm bước đi, chỉ thấy anh thản nhiên cong khốe môi đầy tự tin và bình thản.

Lục Thiếu Phàm đoán cha sẽ đồng ý sao? Mẫn Nhu mơ màng nhìn Mẫn Chí Hải, đôi mắt sắc bén đầy nét thẳng trầm không còn có ý chất vấn như lúc nãy, có vẻ rất hài lòng với Lục Thiếu Phàm.

“Nghe tin tức gần đây nói Lục Lão muốn nghỉ hưu an hưởng tuổi già, Lục Thiếu Phàm cậu có tính phát triển ở đâu không?”

Mẫn Chí Hải cảm tờ báo xếp gọn qua một bên, hai chân bắt chéo nhau, rõ ràng chỉ thuận miệng hỏi thăm nhưng Mẫn Nhu cảm thấy không đơn giản.

“Chí hướng của con không ở nơi này, hướng chí tâm nguyện lớn nhất lúc này là lấy vợ sinh con, xây dựng một gia đình, về công việc còn rất nhiều thời gian, không sợ không có cơ hội.”

Gương mặt nho nhã tuấn mỹ của Lục Thiếu Phàm nở nụ cười yếu ớt, khiêm tốn trả lời, tiến thoái có chừng mực, không kiêu căng không cổ hủ, lại hợp với tâm ý Mẫn Chí Hải.

“Phải, con đừng làm chính trị khó tránh khỏi những lúc thăng trầm, quan trọng là tâm tính, nếu tâm đoan chính, những việc khó khăn trong sự nghiệp tự nhiên sẽ được hóa giải dễ dàng.”

Mẫn Nhu biết những lời này của Mẫn Chí Hải nói ra đều vì cô, không muốn Lục Thiếu Phàm vì quyền thế địa vị trong tương lai mà bạc đãi cô, làm một người cha, Mẫn Chí Hải dù không thập toàn thập mỹ nhưng cũng hoàn thành hết trách nhiệm.

Với quyền thế và địa vị của Lục gia muốn cưới được một người con dâu môn đăng hộ đối không thành vấn đề. Nhưng Lục Thiếu Phàm lại chọn cô, dù cô cũng là thiên kim nhà giàu, nhưng công việc của cô hiện tại sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của Lục Thiếu Phàm.

Dù trong tương lai sẽ có kẻ thù dùng cái này ngăn cản con đường chính trị của Lục Thiếu Phàm, Lục gia không thể không phòng, cho nên họ mới không đồng ý để cô và Lục Thiếu Phàm đến với nhau.

“Thiếu Phàm, chuyện với Tiểu Tiệp trước đây, dù cậu trong lòng có toan tính gì nhưng nếu đã quyết định kết hôn với Tiểu Nhu, như vậy người làm cha như tôi cũng phải khuyên cậu một câu, hôn nhân không phải trò đùa, nếu không thật lòng không bằng chấm dứt ở đây.”

Mẫn Chí Hải nghiêm túc nhìn vào mắt Mẫn Nhu, không khỏi thẳng lưng đồng thời ông cũng tò mò thái độ của Lục Thiếu Phàm, hôn nhân của hai người, Lục Thiếu Phàm có bao nhiêu phần nghiêm túc?

Nhưng anh chỉ im lặng ngồi đó, gương mặt tuấn nhã vẫn nở nụ cười, đôi mắt đem thâm thúy như vụ lý khán hoa khiến cô không thể nhìn thấy đáy.

Một người đàn ông như Lục Thiếu Phàm có thể trở thành một phần cuộc sống của cô sao?

Trước cái nháy mắt của Mẫn Nhu, bên tai là giọng nói thành khẩn chắc nịch của Lục Thiếu Phàm: “Con đối với Tiểu Nhu thật sự nghiêm túc không thua gì cha đối với Mẫn thị.”

Lục Thiếu Phàm cười mỉm khiến cho người ta thấy được thành ý, lấy Mẫn thị ra so sánh như bắt lấy đúng xương sườn của cha! Mẫn thị đối với Mẫn Chí Hải tựa như linh hồn, một người không có linh hồn thì chỉ như cương thi biết đi, như vậy Mẫn Nhu đối với Lục Thiếu Phàm mà nói quan trọng như thế sao?

Trong phòng khách trở nên yên tĩnh, hai người ngồi đối diện, trong mắt Mẫn Nhu lóe lên ánh sáng nhìn thẳng về người đàn ông cao quý đang mỉm cười như xuất trần, đôi mắt kiên quyết khiến cho lòng cô run lên.

Khi gặp Kỷ Mạch Hằng, sự lạnh lùng đậm bạc của anh ta khiến cô tò mò muốn tìm hiểu; ánh mặt trời buông xuống, anh quay đầu cười nhẹ có thể làm tan cả băng, sưởi ấm tâm hồn tĩnh mịch của cô suốt hai mươi năm qua.

Trên sân thượng, anh nắm chặt tay cô không buông, đôi mắt lạnh lẽo nhưng lại kiên quyết muốn chiếm lấy trái tim cô, cũng như sự kiên định của cô trong suốt ba năm. Khi Kỷ Mạch Hằng bỏ đi, mới biết bản thân đã yêu quá mức, cũng bỏ lỡ những năm đẹp nhất của cuộc đời, thậm chí còn vì anh ta thoát từ bỏ mọi kế hoạch bản thân.

Lúc này, người đang ở cùng cô, dám đối mặt với sự chất vấn của cha cô tên là Lục Thiếu Phàm.

Người đàn ông đột ngột xông vào cuộc sống của cô khiến nó dừng lại, sự bình tĩnh của anh khiến cha hài lòng, tính cách thanh lịch cao nhã khiến cho cha cô không thể soi mói, cứ thế cướp lấy cô từ trên tay cha mang đi. Cô đã mang danh là vợ Lục Thiếu Phàm, như vậy bất ly bất khí, gần nhau đến già.

Mẫn Chí Hải nặng nề gật đầu, không còn do dự, nhưng hơi lo lắng nhìn dáng vẻ thất thần của Mẫn Nhu, nghiêm túc nói với Lục Thiếu Phàm:

“Thiếu Phàm, cậu là người của Lục gia, Mẫn gia lại ở thế dưới, nhưng Tiểu Nhu là vô tội, đối với chuyện của cậu và Tiểu Tiệp hoàn toàn không biết gì cả. Nếu đã muốn lấy Tiểu Nhu, tôi hy vọng cậu có thể ở trước mặt trưởng bối Lục gia tỏ rõ thái độ, tôi không muốn để con gái mình về Lục gia chịu tội.”

Mẫn Nhu giữ lấy tay Mẫn Chí Hải, cảm động nói: “Cha. Nếu con đã đồng ý lấy Lục Thiếu Phàm thì mọi chuyện không thể thành trách nhiệm của Lục Thiếu Phàm, làm vợ như con cũng nên làm chút gì cho hôn nhân của mình. Trước kia con đã trốn tránh nhiều lần, cũng sai rất nhiều nhưng bây giờ không muốn ngay cả Lục Thiếu Phàm cũng bỏ mất.”

Mẫn Nhu có thể cảm nhận ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn cô, loại nhiệt độ này khiến hai má cô nóng lên, lại chỉ có thể tỏ ra không biết, không hề nhìn anh một lần.

Mẫn Chí Hải vui mừng vỗ vỗ mu bàn tay Mẫn Nhu: “Ăn cơm tối rồi hãy về.”

Mẫn Nhu vui sướng nhìn Lục Thiếu Phàm, Mẫn Chí Hải đã đồng ý hôn sự của hai người, xem ra chỉ còn cửa Lục gia.

Dì Lý bày đồ ăn lên bàn, tuy đồ ăn không phải cao lương mỹ vị nhưng nhìn sơ qua cũng rất ngon.

Mẫn Chí Hải đứng lên, Lục Thiếu Phàm cũng từ salon đứng dậy, khiêm nhường lễ độ khiến cho Mẫn Chí Hải hài lòng xoa cằm, ông đưa Mẫn Nhu tới phòng ăn.

Mẫn Nhu thừa dịp Mẫn Chí Hải không chú ý len lén quay đầu lại, nháy mắt cười đắc ý nhìn Lục Thiếu Phàm đang đi phía sau. Ánh mắt Lục Thiếu Phàm ôn hòa nhìn cô một lát rồi phì cười, khóe môi hơi giãn ra tạo thành độ cong hoàn mỹ.

“Chủ Tịch, có cần mời phu nhân xuống ăn không?”

Mẫn Chí Hải ngồi xuống vị trí chủ tọa, cầm đũa, thông thả nói: “Không cần, bà ấy chắc cũng không đói.”

Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm liếc nhau hiểu ý cười, hai người ngồi xuống bên trái Mẫn Chí Hải.

“Tiểu Nhu, đây là món trứng với cà chua con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút.”

Mẫn Chí Hải đem nửa đĩa gắp vào chén cô, giữa hàng lông mày đầy vẻ hiền từ, Mẫn Nhu dạ nhẹ một tiếng, tuyệt đối không lãng phí ăn hết.

“Thiếu Phàm, những thức ăn này không biết có hợp khẩu vị con không!” - Mẫn Chí Hải thích Lục Thiếu Phàm là điều không thể nghi ngờ, nếu bỏ qua thái độ nói chuyện lạnh lùng thì đã nhiệt tình không ít.

Khi Mẫn Chí Hải kẹp một miếng cá đặt vào chén Lục Thiếu Phàm thì một đôi đũa liền lập tức đè xuống miếng thịt, không hiểu nhìn lại, thì Mẫn Nhu đã cười tủm tỉm gắp miếng cá ông chuẩn bị cho Lục Thiếu Phàm bỏ vào chén mình.

Trước ánh mắt trách cứ của Mẫn Chí Hải, Mẫn Nhu chớp mắt cười to lên: “Cha gắp đồ ăn đương nhiên là cho con gái, còn con rẻ thì để con gái cha lo cho.”

Nói xong, đưa tay ra khắp miếng cá trong đĩa bỏ vào chén Lục Thiếu Phàm: “Anh ăn đi.”

Anh thích sạch sẽ cô không biết vì sao, nhưng lại nhớ rất rõ giống như đã khắc sâu vào tim, thỉnh thoảng sẽ sực nhớ, có lẽ lần đầu khuấy động sẽ giúp cho mối quan hệ cha vợ con rẻ tốt hơn.

Lục Thiếu Phàm cầm lấy đũa, đôi mắt đen trong suốt nheo lại khẽ lưu chuyển nhìn Mẫn Nhu, đôi mắt thâm thúy. Khi Mẫn Chí Hải đang la nhẹ Mẫn Nhu thì anh chậm rãi mở miệng ăn sạch miếng cá.

Mẫn Nhu chỉ lo ứng phó trước sự giáo huấn của Mẫn Chí Hải, không nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang cúi đầu nhai miếng thịt, bờ môi cong lên đầy hạnh phúc.

“Cha mẹ, con và Hằng về ăn cơm!”

Cửa trước miệng, Mẫn Tiệp mặc bộ đầm tím dắt Kỷ Mạch Hằng, nụ cười vui vẻ trên mặt vừa nhìn thấy đôi nam nữ trên bàn thì liền đông cứng.

Vừa nhìn thấy Mẫn Nhu, tâm tình Mẫn Tiệp liền khó chịu, Mẫn Nhu cũng không phải không có cảm giác này. Khi hai người không thích nhau lại sống chung một căn nhà kết quả duy nhất chính là mắt to trừng mắt nhỏ.

Mấy ngày trước, Mẫn Nhu nhìn thấy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng ân ái ái đứng chung với nhau, cô lại tứ cố vô thân, một mình đối mặt, nỗi phiền muộn tức giận trong lòng không chỗ để trút.

Hôm nay, bên cạnh có Lục Thiếu Phàm, dưới bàn ăn, bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng siết lấy bàn tay hơi lạnh của cô, giúp cô có thêm dũng khí đối mặt mà trước kia bản thân trở nên hèn mọn.

Một ý niệm thoáng qua đầu, Mẫn Nhu không nhìn đôi mắt trừng to xinh đẹp của Mẫn Tiệp, cô quay sang Lục Thiếu Phàm, anh cũng chỉ kéo nhẹ khóe môi,

tác phong phong độ tựa như đại công tử, vẻ nổi bật phi phàm mấy ai có thể so sánh?

Lục Thiếu Phàm, có phải anh cũng đã tính trước hôm nay sẽ gặp Mẫn Tiệp, thậm chí là... Kỷ Mạch Hằng?

Mẫn Nhu suy nghĩ nhìn cách ăn mặc trang trọng của Lục Thiếu Phàm, tuy đơn giản mà sang trọng, so với bất kì thiếu gia con nhà giàu nào thì cũng xuất chúng hơn hẳn. Anh không phải người thích ganh đua, hôm nay lại mặc như thế, dụng ý trong đó không cần nói cũng biết.

Lục Thiếu Phàm, đã đem cô đi đánh cược cuộc hôn nhân giữa hai người, thậm chí cả tình yêu sau này!

Mẫn Nhu bị hai chữ “tình yêu” liên tục chớp tắt trong đầu làm cho xấu hổ. Nhìn về phía đôi mắt đen và nụ cười nhạt của Lục Thiếu Phàm hai gò má cô ửng đỏ, bối rối chớp mắt, nhưng không cách nào che giấu đi sự quyến rũ và then thừng.

Hai người liếc mắt đưa tình, ba người còn lại nhìn thấy nhưng phản ứng không giống nhau.

Mẫn Tiệp theo ánh mắt của Mẫn Nhu nhìn sang người ngồi bên cạnh, thấy Mẫn Nhu dịu dàng nhìn Lục Thiếu Phàm, hai mắt Mẫn Tiệp đột nhiên co lại, đôi môi vì quá sững sốt mà bật mở nhưng nói không nên lời, ngay sau đó vẻ giễu cợt lạnh lùng liền thay vào.

Kỷ Mạch Hằng đứng sau lưng Mẫn Tiệp, lúc nhìn thấy Mẫn Nhu vẻ lạnh lùng trong mắt khẽ gọn sóng, nhưng lại nhanh chóng khôi phục sự lạnh lẽo như băng, nhất là khi nhìn thấy bàn tay Lục Thiếu Phàm để dưới bàn nắm chặt tay Mẫn Nhu, hàng lông mày anh tuấn cau lại, đôi mắt thờ ơ nhú nhẹ, giữa hai hàng lông mày tỏa ra một chút lãnh khốc.

Mẫn Chí Hải lại cảm thấy vui mừng, nhưng cũng băn khoăn không ít. Mọi quan hệ giữa bốn người này rất phức tạp, nếu tụ lại trong cùng một nơi chỉ lát nữa không khí sẽ lạnh như băng, đông cứng tới mức khiến người ta không thể thở.

Làm cha như ông chỉ có thể hòa giải mâu thuẫn của con gái, cho nên khi thấy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng điều đầu tiên nói là: “Đã tới rồi thì mau vào ăn cơm đi.”

Mẫn Tiệp nhẹ xùy một tiếng, chiếc cầm thon thả hát lên, liếc xéo Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm đang ngồi bên bàn, để chiếc túi trong tay xuống gọi dì Lý ra, kéo Kỷ Mạch Hằng đi vào phòng ăn.

“Sao không thấy mẹ đâu cả?”

Mẫn Tiệp nhìn ba người ngồi trên bàn ăn bất mãn trầm giọng chất vấn, oán hận nhìn Mẫn Chí Hải vẫn thản nhiên gấp thức ăn, bỏ lại một mình Kỷ Mạch Hằng, chạy lên lầu trao đổi với Hồng Lam.

Trên bàn ăn, hai mắt Mẫn Nhu hờ hững giống như Mẫn Chí Hải tiếp tục ăn cơm của mình. Nhưng đôi mắt lạnh lẽo đến thấu xương kia cứ chiếu thẳng vào mặt khiến tay đang cầm đũa của cô trở nên căng thẳng, tưởng chừng như có thể bẻ gãy nó.

“Ăn từ từ thôi, coi chừng khó tiêu.”

Lục Thiếu Phạm không lạnh lùng như Kỷ Mạch Hằng, anh mãi mãi tựa như một dòng suối mát nhẹ nhàng xoa dịu trái tim lạnh lẽo của cô, anh gấp miếng cà chua để vào chén cơm của cô, quan tâm chăm sóc.

“Ăn cà chua đi, vị của nó không tệ.”

“Được.”

Cô cười ngọt ngào rất tự nhiên, dùng đũa gấp miếng cà chua anh vừa để vào cho vô miệng, tinh tế nhai, nuốt xuống, lông mày nhướng lên tỏ vẻ hài lòng, cũng không quên gấp một miếng cho Lục Thiếu Phạm: “Không tệ đâu, anh cũng thử đi.”

Một loạt những động tác không hề có gì gọi là diễn, tưởng như hai người vốn dĩ là thế, giống như đôi vợ chồng già quan tâm lẫn nhau, săn sóc lẫn nhau.

Hồng Lam bị Mẫn Tiệp lôi xuống dưới, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, rất căng thẳng do bị Mẫn Tiệp đẩy vào phòng ăn.

“Hằng, sao anh không ngồi đi?” - Mẫn Tiệp thấy Kỷ Mạch Hằng vẫn đứng bên bàn ăn, thân hình cao lớn rần rỏi, hơi thở lạnh lùng về mặt tuấn tú phi phàm cũng phủ một màn sương lạnh.

Mẫn Chí Hải cũng không mở miệng mời Kỷ Mạch Hằng ngồi xuống, nghe thấy Mẫn Tiệp nói vậy cũng không nhiều lời, tiếp tục thản nhiên ăn cơm.

Dù sao một người con trai và hai người con gái của ông đều có khúc mắc, là kẻ lừa tình cảm của một đứa trong suốt ba năm, là kẻ đã khiến đứa con gái khác của ông mang bầu to. Chỉ cần là đàn ông đều không thể nuốt trôi cơn giận này, nhưng Mẫn Tiệp lại âm ỉ nói nếu không phải Kỷ Mạch Hằng thì không lấy ai cả cho nên ông mới miễn cưỡng đồng ý cho hai người qua lại.

Đương nhiên, muốn ông có thái độ tốt với Kỷ Mạch Hằng là điều không thể, ít nhất vào lúc này ông không thể cười nổi.

Trong không khí bất thường, Hồng Lam ngồi xuống đối diện Mẫn Chí Hải, dì Lý lập tức bưng bát đũa lên chia thành ba bộ đặt vào ba chỗ, sau đó liền lui về sau bếp.

Trên bàn ăn hết sức tĩnh mịch chỉ âm thanh chát chúa của bát đũa va vào nhau, Kỷ Mạch Hằng cũng không mau chóng nhập bàn, Mẫn Nhu cũng chẳng nhìn tới cứ như bình thường mà ăn cơm.

Nhưng dường như có người không muốn mọi chuyện suôn sẻ như thế, một giọng nói chỉ trích sắc bén cất lên, sự im lặng duy trì đến cuối cùng vẫn bị phá vỡ.

“Cha, chỗ kia là của con và Hằng, hai người họ sao có thể ngồi vào như thế?!”

Mẫn Tiệp nói ra những ủy khuất nhưng vẫn dụi dụi, đôi mắt rung rung oán hận nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, giống như Mẫn Nhu đoạt đi thứ gì dành riêng cho cô ta.

Mẫn Chí Hải cũng không quan tâm, liếc nhìn người còn đứng một bên, tiếp tục ăn: “Em gái con và Thiếu Phàm lâu lâu về ăn một bữa, con không thể nhường nhịn một tí sao?”

“Nhường nhịn?” - Trên gương mặt nhỏ nhắn trang điểm xinh đẹp của Mẫn Tiệp liền trở nên khó coi, tức giận chỉ vào Mẫn Nhu quát lớn: “Nó giành mất bạn trai con suốt ba năm, cha sao cha có thể nói con nhường nhịn? Ngay cả lúc này, người đàn ông ngồi bên cạnh nó cũng không biết là từ đâu giành được.”

Mẫn Nhu dùng đũa, quay đầu nhìn người chị gái đang nói ra những lời khó nghe về cô. Mẫn Tiệp cũng nghênh đón ánh mắt lạnh lùng của cô, sau đó ủy khuất núp vào lòng Kỷ Mạch Hằng, như con vật nhỏ bị thương, hàng lông mi rũ xuống khẽ run lên không dám trừng mắt nhìn.

Giành?

Hai mắt Mẫn Nhu lạnh như băng không cần thận nghênh đón ánh mắt chế giễu của Kỷ Mạch Hằng, chiếc đũa trong tay càng bị ghì chặt. Thì ra Kỷ Mạch Hằng, anh vì yêu mà chà đạp tôi? Vì có được giai nhân trong lòng, ngay tại nơi này không hề e dè chà đạp lên lòng tự tôn của tôi?

Ánh mắt cười lạnh, tay trên đầu gối bị một luồng hơi ấm bao phủ. Mẫn Nhu vừa quay đầu lại thì liền nhìn thấy đôi mắt đen âm thầm không có chút giả dối, cũng không lãnh đạm, chỉ có sự quan tâm thuộc về riêng cô. Đúng là như thế, những thứ đáng giá quý trọng gần ngay trước mắt, cô cần gì phải lưu luyến quá khứ?

Những thứ Lục Thiếu Phàm mang lại, thì Kỷ Mạch Hằng ngay cả một phần trăm cũng không làm được, một người đàn ông như thế đã sớm không còn đáng để cô hao tâm khổ chí.

Lục Thiếu Phàm là kim ngọc lương duyên của cô, còn Kỷ Mạch Hằng chỉ là quá khứ ba năm, là sự trừng phạt dành cho những ngu ngốc tự tin của cô, lúc này tỉnh mộng thì nhận ra giai ngẫu⁽³⁾ đã ở bên cạnh.

Cảm xúc bất bình phẫn uất trong lòng dụi xuống, Mẫn Nhu mỉm cười nhìn Lục Thiếu Phàm để anh yên tâm, ngược lại cô không thể nào cười nổi nhìn đôi nam nữ kia, lãnh đạm nói:

“Em nghĩ hình như chị không hiểu chính xác từ “giành”, nếu không hiểu thì tốt nhất nên đi tra từ điển dùng để người khác chế giễu nói tiêu thư Mẫn gia ngay cả tiếng mẹ đẻ cũng học không xong.”

“Mày!” - Sắc mặt Mẫn Tiệp hóa xanh, cảm hận nhìn về mặt bình tĩnh của Mẫn Nhu, muốn phản bác nhưng cố rặn không ra một chữ.

“Hai chị em lại cãi nhau như thế còn ra thể thống gì!”

Mẫn Chí Hải đột nhiên ném chiếc đũa lên bàn một cách nặng nề, cũng ngăn lại được cuộc cãi vã sắp nổ ra.

“Nếu không muốn ăn thì ra ngoài, đỡ phải ồn ào.”

Giọng nói Mẫn Chí Hải rõ ràng không vui, khẽ liếc qua gương mặt nặng nề của Hồng Lam sau đó nhìn về Mẫn Tiệp đang cứng miệng mất hứng, rồi lại bay sang Kỷ Mạch Hằng, hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa.

Mẫn Tiệp bị Mẫn Chí Hải lớn tiếng quát vòng vo tính ngòi xuống bàn, kéo Kỷ Mạch Hằng gương mặt lạnh như băng ngòi xuống bên phải Mẫn Chí Hải.

Mẫn Nhu thấy Mẫn Tiệp ngòi xuống đối diện, đôi mắt xinh đẹp kia vẫn không quên lườm cô một cái, còn Kỷ Mạch Hằng ngòi xuống đối diện Lục Thiệu Phạm.

“Cha, hôm nay con và Hằng có đi xem triển lãm tranh, Hằng biết cha thích tranh sơn thủy cố ý mua một bộ, sáng mai bên triển lãm sẽ mang tranh tới.”

Về mặt đang bao phủ tức giận của Mẫn Chí Hải vừa nghe thấy ba chữ “tranh sơn thủy” thì hai mắt lóe sáng nhìn về phía Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Tiệp đắc ý nhướng mắt, một tay để lên cổ tay Kỷ Mạch Hằng, một tay làm nũng với Mẫn Chí Hải nói: “Cha, cha không biết Hằng vì muốn có bức họa “Trình Thủy Hà” mà mất bao nhiêu tâm trí!”

“Trình Thủy Hà? Có phải là của họa sĩ sơn thủy đương đại Trung Quốc nổi tiếng?” - Mẫn Chí Hải xưa nay si mê tranh sơn thủy, vừa nghe thấy vật mình có hứng thú thì ngay cả cơm cũng quên ăn, hưng phấn dạt dào nhìn Mẫn Tiệp.

Kỷ Mạch Hằng không giống biểu hiện đắc ý của Mẫn Tiệp, trước sau vẫn duy trì vẻ đăm đăm, đối với Mẫn Chí Hải cũng có mấy phần tôn trọng: “Hôm nay ở triển lãm trùng hợp có bức họa, nghe Mẫn Tiệp nói bác rất thích nên mua ngay.”

Kỷ Mạch Hằng nói thật nhẹ nhàng, đem quá trình có được bức họa kể qua sơ lược, nhưng quá trình phức tạp trong đó chỉ cần là người biểu biết tranh họa đều biết mà cũng thập phần rõ ràng.

Mẫn Nhu đối với thư họa linh tinh không có hứng thú, Mẫn Nhu biết Kỷ Mạch Hằng cố ý lấy lòng Mẫn Chí Hải, cô sao lại không biết chỉ là cảm thấy không cần thiết, cần gì phải mua tranh?

“Tôi biết Mạch Hằng rất quan tâm ông mà, thời bây giờ có mấy con rẻ biết chăm sóc như Mạch Hằng.”

Hồng Lam đặt chiếc đĩa trong tay xuống, thông thả cầm khăn lau miệng, rồi nói chen vào giọng nói tuy thản nhiên nhưng lại có thâm ý khác.

Mẫn Nhu tập mãi cũng thành thói quen nghe hai mẹ con nhà này châm chọc khiêu khích. Suốt hai mươi năm qua đã trở nên lì lợm, bỗng nghĩ tới hiện tại người nhuốm khói thuốc trên bàn cơm không chỉ có mình cô, Mẫn Nhu lo lắng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm.

“Triển lãm tranh của nhà con cũng có một bức tranh Đường Dần “hai bờ sông ngọn núi thanh đồ”, nếu cha thích, con có thể gọi điện cho người mang tới ngay.”

Lời Lục Thiếu Phàm nói ra không làm người ta kinh ngạc cũng chết vì sợ, bức tranh sơn thủy của Đường Bá Hồ càng khiến cho Mẫn Chí Hải thêm thiên vị đứa con rể thứ hai này, một tiếng cha lại làm cho sắc mặt ba người còn lại thêm khó coi.

Nhưng đương sự dường như ngây thơ, vô tội hướng về phía Mẫn Chí Hải hỏi ý kiến: “Cha, một bức họa lớn như thế để trong phòng khó tránh khỏi đơn điệu, ở triển lãm còn rất nhiều bức họa của các danh gia khác, con sẽ cho cha địa chỉ, hôm nào đó rảnh, cha sang đó xem, thích cái nào thì cứ cầm về là được.”

Khi Lục Thiếu Phàm nói ra chữ “cầm” chân mày không hề nhíu lại, khoe miệng Mẫn Tiệp co thắt, ngay cả vẻ mặt của Kỷ Mạch Hằng vốn lạnh lùng cũng trở nên âm lãnh, Hồng Lam đứng bật dậy, tiếng ghé ma sát xuống sàn cắt đứt cuộc trò chuyện của Lục Thiếu Phàm và Mẫn Chí Hải.

Mẫn Chí Hải nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Hồng Lam cũng cau mày, chẳng qua nhìn về Lục Thiếu Phàm tỏ vẻ thân thiết hài lòng, vui vẻ cười nói:

“Cha làm sao lại có thể không biết xấu hổ...” - Lời tuy nói thế nhưng từ trên mặt ông đủ để cho thấy tâm trạng sung sướng.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm cười triu mến, dáng vẻ khiêm tốn lễ độ thế nhưng cũng thật phúc hắc?

Không sao, cô thích!

Mẫn Nhu không kiềm được cong môi, nhìn vào đôi mắt đẹp Lục Thiếu Phàm tràn đầy nụ cười, thế nhưng anh vẫn mãi cùng Mẫn Chí Hải nói chuyện phiếm. Đôi lông mày thanh mảnh nhướng lên rất khó nhận ra như tuyên bố thắng lợi thuộc về họ.

Mẫn Nhu không thể làm gì hơn ngoài chau mày, nếp nhăn nơi khóe miệng đang cười cũng ngày càng rõ. Cô nghiêng đầu thấy ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng chiếu thẳng vào người, vẫn vô tình và lạnh lùng như thế nhưng đã không thể làm tổn thương cô được nữa.

“Cha, mấy ngày trước Hằng đã sai người từ Vân Nam mang trà Phở Nhĩ tới cha vẫn chưa uống qua, nhân hôm nay để dì Lý làm cho cha uống đi.”

Mẫn Tiệp dường như chưa từ bỏ ý định, vây lấy cánh tay Mẫn Chí Hải: “Cha, chúng ta vào phòng khách đi!”

Mẫn Chí Hải cũng không phản đối, đứng dậy đi theo Mẫn Tiệp, nhưng cũng không quên quay đầu chào đón Lục Thiếu Phàm: “Thiếu Phàm, con cũng theo cha đi vào phòng khách ngồi đi.”

“Dạ được.” - Lục Thiếu Phàm cười khẽ đáp ứng, không lập tức theo sau mà chờ Mẫn Nhu đứng dậy, đỡ lấy tay cô cùng cô đi vào phòng khách.

Mẫn Nhu xoay người trước, ánh mắt nham hiểm của Kỷ Mạch Hằng bắn về phía cô dường như chán ghét vừa lạnh lùng, như xuyên qua tới xương.

Kỷ Mạch Hằng từ trước giờ không thích cô, là do anh chính miệng thừa nhận, cô là kẻ bại trận quá trình dĩ nhiên đau khổ, cho nên mọi cảm xúc với sự lãnh khốc của anh ta đã chết lặng.

Anh ta chỉ là người ngoài, anh ta có thích cô hay ghét cô cũng không còn quan trọng, cô cũng không tính toán với cách nhìn của anh ta.

Mẫn Nhu ngược mắt nhìn bóng lưng cao ráo của Lục Thiếu Phàm, nhẹ giọng thở dài đầy thỏa mãn: “Lục Thiếu Phàm, chúng ta cứ như vậy mà bên nhau cả đời.”

“Trà Phổ Nhĩ quả nhiên rất thơm, không hổ là danh trà của Trung Quốc.”

Được Mẫn Chí Hải tán thưởng khiến Mẫn Tiệp vui mừng ra mặt, ngồi trên ghế sofa, dựa vào người Kỷ Mạch Hằng: “Nếu cha thích lần sau kêu Hằng nhờ bạn bè mang vào là được.”

Thấy Mẫn Chí Hải thích thưởng thức trà, Mẫn Nhu nhớ tới trên xe Lục Thiếu Phàm lúc này cũng có hộp trà, là Đại hồng bào Sơn Đông, Lục Thiếu Phàm dường như cũng chung suy nghĩ, kéo tay cô, hiểu ý gật đầu, Mẫn Nhu liền hiểu được.

“Cha, trên xe Lục Thiếu Phàm có mang theo Đại hồng bào Sơn Đông, nếu cha thích uống, con sẽ ra lấy.”

Mẫn Chí Hải vừa nghe, thì chén trà Phổ Nhĩ trong tay liền để xuống, vừa hoài niệm vừa cảm thán: “Đại hồng bào là loại trà cực phẩm, nhớ lại lâu lắm rồi cha chưa uống qua nó.”

Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phàm tính đứng dậy liền nắm lấy tay anh để xuống, mỉm cười chớp mắt nói: “Anh cùng cha nói chuyện đi, để em đi lấy được rồi, đưa chìa khóa xe cho em.”

Lục Thiếu Phàm cũng không nhiều lời, liền lấy chìa khóa từ thắt lưng ra đưa cho Mẫn Nhu, không quên vuốt nhẹ mái tóc xoăn của cô dặn dò: “Bên ngoài lạnh lắm, nhớ mặc áo khoác vào.”

“Ừ.”

Mẫn Nhu cầm lấy áo khoác trên giá, mang giày vào, liếc nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Chí Hải đang vui vẻ nói chuyện với anh, gánh nặng trong lòng liền thả xuống thông thả đi ra ngoài lấy trà.

Bất luận là ai nếu ở cùng Lục Thiếu Phàm đều cảm thấy vui vẻ? Dù sao một con người lịch sự nho nhã đối với ai cũng khiêm tốn lễ phép, hào phóng phong độ ai mà không thích?

Nhớ đến sự cung chiêu vô hạn của Lục Thiếu Phàm, khoe miệng Mẫn Nhu tạo nên độ cong ngọt ngào, nhưng mà cũng có lúc cô nghĩ, Lục Thiếu Phàm đối xử với những người phụ nữ khác cũng như thế sao?

Lông mày khẽ nhíu lại, Mẫn Nhu cười bản thân suy nghĩ lung tung, cầm hộp trà khóa kỹ xe thể thao, quay người lại thì thấy người đàn ông không biết từ khi nào đã đứng sau lưng. Nụ cười trong chớp mắt cứng đờ, dáng người thanh mảnh cũng đứng thẳng quật cường.

Cô không cho rằng Kỷ Mạch Hằng tìm cô thì sẽ có chuyện tốt?

Chẳng lẽ vì Mẫn Tiệp bị tổn thương cảm thấy bất công muốn tới giáo huấn cô sao?

Mẫn Nhu hừ lạnh môi khẽ cong, ánh mắt lạnh lùng không nhìn đến Kỷ Mạch Hằng, càng không muốn để tâm thêm định đi vào biệt thự.

“Mẫn Nhu, có lúc làm người đừng nên quá đáng!”

Sau lưng giọng nói lạnh đến thấu xương của Kỷ Mạch Hằng vang lên, một câu thôi đã kết tội cô là loại phụ nữ ương ngạnh kiêu căng, buồn cười thật, ba năm qua, Kỷ Mạch Hằng anh chưa từng nhìn Mẫn Nhu chân chính.

Bước chân Mẫn Nhu hơi chậm lại, khẽ nghiêng người, trên gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không còn lưu luyến si mê khi xưa chỉ còn vẻ xa lạ lạnh lùng.

“Quá đáng? Còn phải nhờ Kỷ tổng chỉ giáo tôi làm gì mà quá đáng? Cùng chồng mình về nhà mẹ đẻ thăm bố vợ, là con rể tặng quà cho cha vợ nên khiến Kỷ tổng không vui sao?”

Mẫn Nhu cao ngạo đứng thẳng lưng, nghênh đón ánh mắt lạnh như băng của Kỷ Mạch Hằng, không hề chùn bước. Anh ta chán ghét cô, coi cô như rắn rết thì cô cũng coi anh như thế.

Gương mặt cô đã từng cảm thấy nó thật tuần tú hấp dẫn, thì lúc này dưới ánh đèn đường cô lại cảm thấy nó thật chói mắt, trong lòng chán ghét, không muốn nhìn tới nó.

“Chồng mình?” - Kỷ Mạch Hằng lặp lại hai chữ cô vừa nói, ngũ quan lạnh lùng có vẻ giễu cợt mỉa mai, đôi môi kéo lên đầy châm chọc, đôi mắt như từng lưỡi kiếm mỏng cửa qua gương mặt quật cường của cô, như muốn cắt cô ra.

“Mẫn Nhu, cô di tình biệt luyện⁽⁴⁾ nhanh thật.”

Lửa giận trong lòng Mẫn Nhu lan tràn, học anh ta cũng kéo môi đỏ mọng, dáng vẻ phong tình châm chọc: “Kỷ tổng muốn yêu lại lần nữa, nên không cho phép tôi đi tìm niềm vui mới sao? Kỷ Mạch Hằng, anh đánh giá mình quá cao đó!”

Gương mặt đầy khiêu khích châm chọc của Kỷ Mạch Hằng vì lời phản bác của Mẫn Nhu mà nhuốm giận, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy nơi ông tay áo, những đốt ngón tay run lên, muốn đánh cô sao?

Một lần là đủ rồi, Mẫn Nhu cô tuyệt đối sẽ không để cho Kỷ Mạch Hằng có cơ hội lần nữa làm tổn thương cô.

Mẫn Nhu không muốn cùng anh ta tranh cãi, cất bước bỏ đi, cổ tay lại bị một bàn tay giữ lấy rất chặt, ngăn cản không để cô rời đi.

“Tôi không cần biết cô dùng thủ đoạn gì quyến rũ Lục Thiếu Phàm, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất nên dừng ở đây, nếu không...”

“Nếu không thì sao?” - Mẫn Nhu lớn tiếng cắt ngang lời nói vô tình của Kỷ Mạch Hằng, nhìn gương mặt tuấn tú khiến cô sinh ra chán ghét, lạnh lùng lên tiếng: “Trên thế giới này bất cứ ai cũng có thể sỉ nhục tôi, nhưng còn anh Kỷ Mạch Hằng, vĩnh viễn không bao giờ có tư cách! Cũng không xứng!”

Sự khinh miệt trong mắt cô khiến đôi môi mọng của Kỷ Mạch Hằng mím chặt, đôi mắt nheo lại nguy hiểm, dáng vẻ đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô!

“Không xứng!! Thứ con hát thay đổi thật thường như cô không xứng để cho tôi phải sỉ nhục, làm như vậy chỉ bản miệng của tôi!”

Lời Kỷ Mạch Hằng như thanh kiếm vô tình phóng về phía cô, không chút lưu tình, vì người con gái anh ta yêu mà có thể đả thương cô. Mẫn Nhu dụng hết toàn lực thoát khỏi sự khống chế của Kỷ Mạch Hằng, không để ý đến vẻ kinh ngạc của anh ta, đôi mắt nhìn thẳng vào hai mắt lạnh lùng của anh ta:

“Kỷ Mạch Hằng, nếu như anh cho rằng vì tôi yêu anh nên anh có thể không chút kiêng kị sỉ nhục tôi, như vậy từ nay về sau anh sẽ không còn cơ hội như thế đâu!”

Ghi chú:

1. Nhẹ nhàng quyến rũ phong thái hơn người.
2. Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.
3. Gia ngẫu: Một đôi tốt đẹp, chỉ vợ chồng tốt đôi.
4. Di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.